

Arrest

nr. 161 240 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt 18 juli 2013 op de luchthaven van Zaventem, tijdens de inschepingscontrole voor een vlucht naar Kameroen, door de politie aangetroffen in het bezit van een vervalst paspoort. De politie stelt met name vast dat er sprake is van een “*totaal uitgewassen vervalste identiteitspagina*”. Verzoeker is verder in het bezit van een Franse verblijfstitel. Bij de controle wordt eveneens vastgesteld dat verzoeker in het bezit is van een Kameroens paspoort op een andere naam, hetgeen hem niet toebehoort.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op dezelfde dag de beslissingen tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [V. G.], adviseur,

[...]

wordt aan

[...]

de persoon die verklaart zich [N. T., M.] te noemen, geboren te [...] op [...], en welke verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn,

[...]

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het de grondgebieden van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

[...]

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse naamdracht, valsheid in geschriften en gebruik en illegaal verblijf

Hij heeft gebruik gemaakt van een vervalst Kameroens paspoort.

PV nr BR.55.FW.110626/13 van de politie van BRUNAT

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

[...]

- *In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van VIJF JAAR enkel voor België omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse naamdracht, valsheid in geschriften en gebruik : hij heeft gebruik gemaakt van een Kameroens paspoort met een totaal uitgewassen vervalste identiteitspagina.

PV nr BR.55.FW.110626/13 van de politie van BRUNAT

[...].

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Gelet op het feit dat de bestreden beslissingen ambtshalve beslissingen zijn die werden genomen nadat bij een controle bepaalde verblijfsrechtelijke vaststellingen werden gedaan, dient de zaak overeenkomstig artikel 39, § 1 juncto artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken te worden behandeld in de taal van het taalgebied waarin ze is gelokaliseerd, in casu het Nederlandse taalgebied (RvS 23 november 2009, nr. 198.142). Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken. Verzoeker heeft ter terechtzitting ook geen bezwaar gemaakt tegen de behandeling van zijn zaak door een Nederlandstalige kamer.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoeker op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Verzoeker voert in zijn enig middel evenwel aan te betwisten dat in zijn situatie een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan worden gegeven. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet geldt daarnaast ook *"[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Aldus mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt, de schending inroept van een verdragsrechtelijke bepaling, met name artikel 8 van het EVRM. Er kan aldus niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 74/11, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur"*, van het proportionaliteitsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van *"het voorzichtigheidsbeginsel"*, van *"het beginsel dat rekening dient te worden gehouden met alle elementen eigen aan de zaak"*, van het rechtzekerheidsbeginsel en van het legaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Il ressort des documents dont dispose le requérant qu'il vit régulièrement en France à [...] et y a une famille notamment son enfant en bas âge nommée [N.T. M., T.] née le [...] à [...]. La mairie d'[A.] confirme son domicile par un document du 23 juillet 2013. Non seulement le requérant est connu du fisc français mais encore il dispose d'une carte médicale.

Tous ces documents justifient de sa présence légale en France, pays de l'Union Européenne. Avant de prendre la décision litigieuse, le Délégué de la partie adverse aurait dû ou pu vérifier ces informations auprès des autorités françaises. Il a passé outre et a pris la décision actuellement contestée alors que le requérant a le droit de circuler librement sur le territoire de l'Union Européenne.

La décision querellée interdit au requérant de se rendre même en France ainsi que dans d'autres pays de l'Union Européenne mentionnés dans la décision comme s'il n'avait aucun titre de séjour sur le territoire d'un des pays de l'Union.

En prenant une telle décision sans s'entourer de toutes les garanties possibles notamment en vérifiant le séjour du requérant sur le territoire de l'un des Pays de l'Union, la partie adverse a commis une erreur

d'appréciation et a enfreint le principe notamment de prudence et celui de la bonne administration d'un service public.

En conséquence, une telle décision ne pourra pas échapper à la censure par la voie de la suspension en attendant l'annulation ou celle de l'annulation selon les débats succincts et ce en application de l'article 39/2, § 2 de la loi du 15.12.1980 sur les étrangers.

De plus, en notifiant au requérant une décision de quitter le territoire avec interdiction d'entrée pour une durée de Cinq ans sans avoir pu vérifier son séjour au moins sur le territoire d'un des pays de l'Union en l'occurrence la France, la partie adverse a fondé sa décision sur des éléments incomplets. Elle n'a pas tenu compte de tous les éléments de la cause violant ainsi le principe imposant de tenir compte de tous les éléments de la cause et des articles 62 de la loi du 15.12.1980 sur les étrangers, 2 à 3 de la loi du 29/7/1991 sur la motivation formelle des actes administratifs imposant une motivation adéquate.

La partie requérante ne comprend pas comment on peut lui interdire de se rendre en France, pays sur le territoire duquel il a son séjour régulier et où sont domiciliés les membres de sa famille notamment son enfant [N. T. M., T.] née [...] à [...]

Une telle décision qui n'est pas ou insuffisamment motivée au niveau des faits et qui viole le principe imposant de tenir compte de tous les éléments de la cause échapperait difficilement à la censure du Conseil du Contentieux des Etrangers en application de l'article 39/2, § 2 de la loi du 15.12.1980 sur les étrangers.

La partie requérante vit de manière régulière en France avec sa famille notamment son enfant [N. T. M., T.] née [...] à [...].

Les relations entre la France et la Belgique sont telles que la partie adverse pouvait facilement vérifier ces données. La décision enjoignant au requérant de quitter le territoire avec interdiction d'y entrer limitée à cinq ans aurait pu être évitée. Or, toute personne autorisée à séjourner sur le territoire d'un pays de l'Union Européenne dispose du droit d'y circuler sans entraver.

A supposer que le titre de voyage du requérant comportait de fausses données ou falsifiées, la partie adverse aurait dû ou pu prendre des informations auprès des autorités françaises plutôt que de prendre la décision qui sépare le requérant des membres de sa famille entre autre son enfant [N. T. M., T.] et sa compagne.

Le requérant a le droit de mener une vie privée et familiale avec son enfant et sa compagne. Ce droit est garanti par l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme et l'article 22 de la Constitution. En prenant la décision querellée, la partie adverse a violé ces deux dispositions conventionnelle et constitutionnelle.

En vertu de l'article 74/11, § 1er, al. 3 de la loi du 15.12.1980 sur les étrangers "Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour ».

Le requérant a utilisé le passeport à son nom. En outre, il n'avait pas à demander à être admis au séjour ou à maintenir son séjour en Belgique étant donné son séjour valable en France comme le démontrent les documents en annexe.

Dès lors, il n'y avait pas à appliquer cette disposition légale ou à lui interdire l'entrée sur le territoire pour une durée de cinq ans.

A supposer que cela soit même vrai, le requérant a le droit de mener une vie privée et familiale avec les membres de sa famille vivant en France. Dans la mesure où il n'a pas contrevenu à l'Ordre Public Belge, il n'aurait pas dû recevoir l'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'y entrer limitée à cinq années. Cette décision est disproportionnée par rapport au droit garanti par les articles 8 de la CEDH et 22 de la Constitution.

De même, l'article 74/13 de la même loi énonce que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers ».

Par une simple vérification, même par un coup de téléphone, auprès des autorités françaises, la partie adverse aurait pu constater que le requérant dispose d'un séjour valable en France et vit avec sa famille.

Dans une espèce similaire, le Conseil du Contentieux des Etrangers a considéré que :

«Aux termes des articles 74/11 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, l'administration se doit de prendre en considération la situation personnelle et familiale de l'intéressé avant de prendre une décision d'éloignement comprenant une interdiction d'entrée d'une certaine durée, une juste équilibre devant être assurée entre les intérêts en jeu. En l'espèce, priver deux jeunes adolescents de la présence de leur père durant huit longues années est tout à fait inopportun et disproportionné» (CCE, n° 98.126, in : R.D.E., 2013, n° 172, p. 54).

Dans une autre espèce, le Conseil du Contentieux des Etrangers a jugé que :

« La partie adverse a fait fi de tous les éléments familiaux, pourtant connus d'elle, de sorte qu'elle a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi et de l'article 8 CEDH qui

imposent de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant et de la vie familiale lors de prise d'une décision d'éloignement.

Le fait que le requérant fasse état d'une vie familiale dans trois pays différents n'est pas de nature à renverser le constat d'un risque de préjudice grave, dès lors que la vie familiale avec ses enfants belges n'est pas contestée et que la décision d'interdiction du territoire vise une période supérieure à celle préconisée par le TAP » (CCE, n° 92.552, in : RDE, 2012, n° 170, p. 605).

En l'occurrence, la partie adverse aurait dû facilement procéder à la vérification.

Dès lors, en enjoignant au requérant de quitter le territoire du Royaume de Belgique et celle des pays mentionnés dans la décision dont la France sans tenir compte de la présence sur le territoire de ce dernier pays de son enfant de nationalité française, la partie adverse a violé les dispositions conventionnelles, légales et principes invoqués au moyen."

4.2. Bespreking van het middel wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft

4.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

Het is niet betwist dat verzoeker in België niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen.

Verweerder oordeelt allereerst dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, nu hij niet in bezit is van een geldig paspoort. Hierbij wordt er, onder verwijzing naar een proces-verbaal van vaststellingen van de politie van de nationale luchthaven van Zaventem, op gewezen dat het door hem gebruikte Kameroense paspoort vervalst is.

Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat het door hem gebruikte paspoort vervalst is. Wel betoogt hij in dit verband dat hij een rechtmatig verblijf heeft in Frankrijk en dat hij aldus vrij mag reizen op het grondgebied van België.

Overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet dient een vreemdeling in beginsel, om te worden toegelaten tot het Rijk, houder te zijn hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een

internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit, hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

In casu betoogt verzoeker weliswaar ouder te zijn van een kind met de Franse nationaliteit, doch – daargelaten de vraag of hij dit aannemelijk maakt – er blijkt geenszins dat hij dit kind begeleidt of vervoegt in België. Gelet op de stukken van het dossier dient te worden aangenomen dat verzoeker alleen naar België reisde en beoogde in België het vliegtuig te nemen naar Kameroen. Er blijkt aldus in geen geval dat hij zich thans dienstig kan steunen op enig recht op vrij verkeer als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst verder op de bepalingen van artikel 21 van de overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (de zgn. Schengenuitvoeringsovereenkomst, *Pb.L.* 22 september 2000, afl. 239, 19), waarin – wat de vreemdeling betreft die houder is van een geldige, door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven verblijfstitel – enkel is voorzien in een recht om zich vrij te verplaatsen op het grondgebied van de overige overeenkomstsluitende partijen op grond van deze verblijfstitel én van een geldig reisdocument. Aldus blijkt niet dat het enkele gegeven dat verzoeker in het bezit is van een geldige Franse verblijfstitel afbreuk kan doen aan de vaststelling in het bestreden bevel dat hij in België verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij enig recht om zich vrij te verplaatsen op het grondgebied van België heeft zonder dat hij hierbij in het bezit is van een geldig paspoort of reisdocument dat hem toebehoort en dat toelaat op zekere wijze zijn werkelijke identiteit aan te tonen, evenals het gegeven dat de verblijfstitel die hij bezit hem toebehoort.

In ieder geval moet daarnaast ook worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten ook steunt op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor “*valse naamdracht, valsheid in geschriften en gebruik*”, meer bepaald het gebruik maken van een vervalst Kameroens paspoort. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat verweerder op dit punt is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Valse naamdracht, valsheid in geschriften en het gebruik maken van een vervalst paspoort zijn wel degelijk handelingen die strijdig zijn met de openbare orde. Dit motief, dat op zichzelf genomen reeds volstaat als grondslag van het bestreden bevel, blijft aldus in ieder geval overeind.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hem verbiedt om zich naar Frankrijk te begeven, evenals naar de andere landen van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat deze beslissing hem geenszins een dergelijk verbod oplegt. Deze beslissing stelt immers uitdrukkelijk dat verzoeker het grondgebied van België dient te verlaten, evenals dat van de overige Schengenlidstaten “*tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*”. De bestreden beslissing verhindert verzoeker aldus geenszins zich naar Frankrijk te begeven voor zover hij in bezit is van de hiertoe vereiste documenten. Aldus blijkt ook geenszins dat verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing noodzakelijkwijze zal worden gescheiden van zijn beweerde kind en familieleden in Frankrijk en kan worden aangenomen dat het bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker in het bezit is van een Franse verblijfstitel. Zulks blijkt ook, al is het impliciet, uit het gegeven dat verweerder een inreisverbod oplegde dat enkel geldt voor België, terwijl in beginsel een inreisverbod wordt opgelegd voor alle vermelde lidstaten.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht niet aan.

4.2.3. Waar verzoeker verwijst naar “*het beginsel dat rekening dient te worden gehouden met alle elementen eigen aan de zaak*” en het “*voorzichtigheidsbeginsel*” lijkt hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker betoogt nog dat verweerder voorafgaand aan het geven van het bestreden bevel contact had moeten opnemen met de Franse autoriteiten om te verifiëren dat hij aldaar een verblijfsrecht heeft, doch dit betoog kan niet worden gevolgd en aldus toont verzoeker nog geen onzorgvuldig handelen in hoofde van het bestuur aan. Thans doet zich immers de situatie voor waarbij het – zoals hierboven reeds werd uiteengezet – aan de betrokken vreemdeling toekomt om indien hij op het grondgebied van de Schengenlidstaten wenst te reizen in het bezit te zijn van een geldig paspoort of reisdocument dat hem toebehoort eventueel voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel afgeleverd door een van de lidstaten. De vreemdeling die zich beroept op een recht om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen dient, middels voorlegging van de vereiste documenten in dit verband, aan te tonen dat hij in de voorwaarden is hiervoor. Minstens dient hij zelf zo spoedig mogelijk alles in het werk te stellen om hiertoe alle vereiste documenten te kunnen voorleggen. Verweerder had, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, bovendien ook reeds kennis van het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een Franse verblijfstitel, doch dit stelt verzoeker – zelfs indien de Franse autoriteiten zouden bevestigen dat de persoon die staat vermeld op deze titel een verblijfsrecht heeft – niet vrij van het kunnen voorleggen van een geldig paspoort of ander reisdocument indien hij zich naar een andere lidstaat begeeft. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een eventuele bevestiging door de Franse aan de Belgische overheden dat de persoon vermeld op de Franse verblijfstitel effectief gerechtigd is op een verblijf in Frankrijk vermocht te leiden tot een andere beslissingname wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, waardoor ook niet blijkt dat dit nuttig was of het uitblijven hiervan wijst op enig onzorgvuldig handelen van het bestuur.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het is niet betwist dat verzoeker geen privé- of gezinsleven heeft in België. Wel betoogt hij verblijfs-gerechtigd te zijn in Frankrijk en aldaar een privé- en gezinsleven te hebben, onder meer met zijn zoon met de Franse nationaliteit en zijn partner. Hij legt in dit verband een attest van nationaliteit voor van het betreffende kind.

De Raad merkt op dat verzoeker – nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of enig ander reisdocument om zijn werkelijke identiteit met zekerheid aan te tonen – niet aantoont dat hij de vader is van dit kind en evenmin dat hij de persoon is die staat vermeld op de verblijfstitel die hij voorlegt. Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat de enkele voorlegging van een attest van nationaliteit van een kind nog niet toelaat om vast te stellen dat er sprake is van werkelijk en effectief beleefd gezinsleven. Indien enig werkelijk gezinsleven in Frankrijk alsnog dient te worden aangenomen, hetgeen in de huidige stand van het geding evenwel niet blijkt, herhaalt de Raad dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker oplegt het grondgebied van de lidstaten te verlaten *“tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Er blijkt aldus niet dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker verhindert zich naar Frankrijk te begeven en aldaar verder zijn voorgehouden privé- of gezinsleven te leiden voor zover hij hiertoe de vereiste documenten heeft en aldus blijkt ook niet dat verzoeker als gevolg van het bestreden bevel noodzakelijkerwijze zal worden gescheiden van zijn beweerde kind en familie in Frankrijk. Enige disproportionaliteit kan aldus in geen geval worden vastgesteld. Bovendien brengt verzoeker ook geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat er voor hem of zijn voorgehouden gezinsleden noemenswaardige hinderpalen zouden bestaan om een privé- of gezinsleven in zijn land van herkomst

of elders te leiden. De Raad benadrukt ook nog dat het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verzoeker diende ook te weten dat hij niet vermocht vrij te reizen naar België zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort dat hem toebehoort, zodat het nadeel waar hij zich thans op beroept het gevolg is van zijn eigen handelen.

In de thans voorliggende situatie kan niet worden vastgesteld dat het bestreden bevel een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel.

4.2.5. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

4.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals hierboven reeds werd aangestipt, toont verzoeker – nu hij geen geldig paspoort of ander reisdocument dat hem toebehoort kan voorleggen – niet aan dat hij de vader is van een Frans kind of dat hij de persoon is die staat vermeld op de verblijfstitel die hij voorlegt, en evenmin dat er sprake is van een concreet, effectief beleefd gezins- of familieleven in Frankrijk. Hij legt wel een Franse verblijfstitel voor, doch geen geldig identiteitsdocument dat toelaat met zekerheid vast te stellen dat deze hem werkelijk toebehoort. Nu niet blijkt dat op dit punt enige zekerheid bestaat, zoals dit in wezen – al is het impliciet – ook wordt aangestipt in het bestreden bevel, kan niet worden vastgesteld dat enig vaststaand gezins- of familieleven voorligt dat in rekening diende te worden gebracht. Daarenboven dringt de vaststelling zich in ieder geval ook op dat, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker niet verhindert zich naar Frankrijk te begeven en aldaar verder zijn voorgehouden privé- of gezinsleven te leiden voor zover hij hiertoe de vereiste documenten heeft en aldus ook niet blijkt dat verzoeker als gevolg van het bestreden bevel noodzakelijkerwijze zal worden gescheiden van zijn beweerd kind en familie in Frankrijk zoals hij dit thans voorhoudt. Nu de bestreden beslissing verzoeker op zich geenszins verhindert zich naar Frankrijk te begeven indien hij hiervoor de vereiste documenten kan voorleggen, waarbij ook wordt benadrukt dat het opgelegde inreisverbod enkel geldt voor België, blijkt niet dat deze van aard is een inmenging of niet-eerbiediging uit te maken van het voorgehouden privé- of gezinsleven in België die toerekenbaar is aan de Belgische overheden. Aldus kan andermaal niet worden vastgesteld dat verweerder hiermee specifiek rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hetzelfde dient te worden aangenomen wat de belangen van het voorgehouden kind betreft.

Er kan daarnaast ook worden vastgesteld dat uit het gegeven dat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard liet gaan met een inreisverbod dat uitzonderlijk enkel geldig is voor België impliciet wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker mogelijk verblijfsgerechtigd is in Frankrijk, en aldaar een kind en gezinsleven heeft, en dat verweerder aldus net heeft willen vrijwaren dat verzoeker in de mogelijk zal zijn om te kunnen terugkeren naar Frankrijk voor zover hij daartoe de vereiste documenten kan voorleggen.

Enig gezondheidsprobleem in hoofde van verzoeker blijkt verder niet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan in de thans voorliggende situatie niet worden vastgesteld.

4.2.7. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan pas dan regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Verzoeker toont immers niet aan dat enige hogere rechtsnorm van objectief recht door het bestuur werd miskend bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

4.2.8. Verzoeker toont verder een schending van het vertrouwensbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet aan. Nu hij werd aangetroffen in het bezit van een vervalst paspoort, blijkt niet dat verzoeker enige rechtmatige verwachting kon hebben dat hij vermocht te reizen naar België en/of hier vermocht te verblijven. Er blijkt niet dat verweerder voormelde beginselen heeft miskend door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

4.2.9. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

4.2.10. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond in zoverre het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3. Bespreking van het middel wat het bestreden inreisverbod betreft

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het thans bestreden inreisverbod legt verzoeker een verbod op nieuwe binnenkomst op voor een duur van vijf jaar op grond van artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en dit enkel voor België. Verweerder stelt in dit verband dat verzoeker fraude heeft gepleegd, teneinde te worden toegelaten tot een verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Hij licht toe dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor *“valse naamdracht, valsheid in geschriften en gebruik”*, nu hij gebruikt heeft gemaakt van een Kameroens paspoort met een totaal uitgewassen vervalste identiteitspagina. Er wordt verwezen naar een nummer van proces-verbaal van de politie.

De Raad merkt op dat verzoeker terecht aanvoert dat, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet, verweerder slechts tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van meer dan drie jaar en maximum vijf jaar kan beslissen indien werd vastgesteld dat een onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, *“teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden”*. Verweerder wijst er in zijn motivering weliswaar op dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor valse naamdracht, valsheid in geschriften en gebruik van een vervalst paspoort, doch zonder vervolgens toe te lichten of aan te

tonen dat verzoeker middels dit vervalste paspoort ook heeft getracht om te worden toegelaten tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De voorziene motivering laat noch verzoeker noch de Raad toe vast te stellen dat verzoeker enige frauduleuze handeling stelde of een onwettig middel aanwendde om tot een verblijf te worden toegelaten of om enig recht op verblijf te behouden. De gegevens zoals deze voorliggen wijzen erop dat verzoeker door de politie werd onderschept terwijl hij middels dit vervalste paspoort wenste door te reizen naar Kameroen, doch aldus blijkt nog niet dat verzoeker voormeld vervalst paspoort aanwendde teneinde een verblijf te verwerven of teneinde enig recht op verblijf te behouden. Aangezien voormelde bepaling een uitzondering voorziet op de regel dat een inreisverbod van maximaal drie jaar geldt dient deze bepaling ook restrictief te worden geïnterpreteerd.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond in zoverre dit is gericht tegen het inreisverbod. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel is, wat deze beslissing betreft, niet langer vereist.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Wel heeft hij een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

6. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS